

муиловия синъ Гавриила; а наскоро слѣдъ това и набожниятъ Давидъ, образътъ на когото се срѣща и до сега въ нѣкои македонски църкви, билъ заставенъ да се оттегли въ манастиръ, слѣдъ което билъ убитъ въ една гора отъ скитници власи и билъ причисленъ къмъ лика на народнитѣ светци. По такъвъ начинъ, къмъ 980 г. като господаръ на българитѣ се явява Самуилъ. За закрѣпване на Самуиловата властъ надъ българитѣ спомогнало и обстоятелството, че законниятъ господаръ на България, Борисъ II загиналъ. — Като не могли да се разправятъ съ българитѣ, които ставали все по-опасни за империята, византийцитѣ се опитали да създадатъ вътрѣшни борби въ България. За тая цѣль, тѣ устроили тайно и допуснали да избѣгатъ отъ Цариградъ (въ 980 г.) синоветѣ на Петра, Борисъ и Романъ, но въ Ихтиманско Борисъ билъ убитъ въ единъ храсталакъ отъ българската стража, която го смѣтнала по облѣклото за грѣкъ, а Романъ се обадилъ, кой е, и билъ заведенъ при Самуила. Самуилъ схваналъ византийската интрига и, за да се избѣгнатъ възможнитѣ распри за властта, обявилъ Романа за свой съуправителъ съ титлата царъ; обаче, фактическиятъ господаръ на България и началникъ на българската войска си останалъ пакъ Самуилъ. Той прѣнесълъ столицата отъ Воденъ въ Прѣспа, която се издигала на острова въ голѣмото Прѣспанско езеро, дѣто сега има развалини отъ дворци и църкви.

Самуилъ билъ войнственъ мжжъ, желѣзенъ човѣкъ, храбъръ и неустрашимъ полководецъ. Той се борилъ прѣвъ цѣлия си животъ съ неизтощима енергия за да обедини всички славяни на Балканския полуостровъ и да ги защити отъ завоевателнитѣ стремежи на византийцитѣ. А за да ималъ поддрѣжката на народа, давалъ пълна свобода на религиознитѣ убѣждения на подданицитѣ си; въобще, той билъ практиченъ човѣкъ: правилъ църкви и манастири и прѣнасялъ въ тѣхъ свети моци отъ завоеванитѣ мѣста, а сжщеврѣменно не прѣследвалъ богомилството, което се загнѣздило даже въ двѣра му. Самуилъ не обрѣменявалъ народа съ тежки данѣци и зачиталъ правата и прѣдимствата на войво-